

ИВАН КРИЛОВ ЕНОРИАШЪТ

Превод от руски: Александър Миланов, —

chitanka.info

Живеят хора: щом си им приятел,
за тях си първи гений и писател,
а щом не си, е друг въпрос —
дори да бъдеш виртуоз,
не само, че похвали не отправят,
но се боят и да се възхищават.
Със риск досаден да ви стана даже,
наместо басня, стара случка ще разкажа.

* * *

Във храма проповедник
(по красноречие на Платон бил наследник)
зовял миряните си към добри дела.
Речта му сладка като мед била.
Блестяла в нея истината безискусна,
тъй както златото блести.
Тя възвисявала и помисли, и чувства,
клеямяла всички земни суети.
Пастирът свършил своите поучения.
Но всеки в него гледал възхитен
и в своето сърдечно умиление
не чувствал, че дори е просълзен.
Като излизали миряните от храма:
„Какъв чудесен дар!“ —
си прошептяли не един и двама.
„Каква наслада, жар!
Как силно към добро подтиква той народа!...
А май корав си ти, съседа, по природа —
в очите ти сълзичка не видях!
Или не си разбрал?“ — „Разбрах.
Ала защо ли тук сълзи да лея —
в съседната енория живея.“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.